

— Закачалъ съмъ се!... Я гледай каквъ хитрецъ!... Върно и азъ съмъ се присмивалъ!... Я хайде да се помиримъ. Викай и другитѣ да дойдатъ, — казалъ старецътъ и изсипалъ изъ пазвата си цѣлъ купъ ябълки.

— Елате ей!... Елате, — завикалъ малкиятъ. — Той нѣма да ни закача!... Не е лошъ старецъ!... Ябълки има! Хубави ябълки, червени!... Елате!

Плахо, плахо заприближавали децата. Дошли близо, взели ябълки и заяли... А старецътъ седналъ на земята, сложилъ на колено своя малкъ приятелъ и започналъ да разказва сладки приказки... И какви приказки?!... Такива, каквито нѣма на свѣта по-хубави отъ тѣхъ...

Защо се не жени слънцето?

(Народна приказка)

Едно време Дѣдо Господъ заженилъ слънцето. Поканили всички на сватба, само дявола забравили. Той се разсърдилъ, че го не поканили, възседналъ единъ заякъ и хукналъ да бѣга. Дѣдо Господъ пратилъ следъ него пчелата да подслушва, какво ще говори дяволътъ въ яда си. Пчелата стигнала дявола, кацнала на калпака му и се спотаила.

Дяволътъ се ядосвалъ, за дето не билъ поканенъ на сватбата и си думалъ:

— Ехъ, не ме поканиха, но по-добре. Нека оженятъ слънцето, ще се намножатъ слънчица, ще захванатъ и тѣ да грѣятъ и ще изгорятъ свѣта...

Пчелата чула това и бръмъ-бръмъ, бръмнала и хвъркнала. Дяволътъ я чулъ, обърналъ се, видѣлъ я и се досетилъ, че тя го е подслушвала. Спусналъ се следъ нея. Тя бѣжъ, той по нея, тя бѣжъ, той по нея, насмалко да я достигне.

На среща имъ върба. Пчелата се скрила задъ нея. Дяволътъ започналъ да обикаля около върбата да гони